

Bogdan Perțache

Visul canadian

roman puzzle

POLIROM
2023

Cuprins

Ne vedem în Toronto!	5
Mijloc de noiembrie	11
Cătălin	16
Nepotul de la Brăila	19
Blatist.	23
Meșteri de ferestre. 1855.	27
Mercenar	32
Motan.	34
Jan Curtiș	38
Pe Dunăre	42
Stavrofor.	47
Reparator	50
Zugrav de subțire	52
Leac	56
Cicisbeu	59
Dincolo de cortină	64
Viena, Karlsplatz numărul 5	67
Între scânduri.	69

Lucía	72
<i>Underground</i>	76
Fort de Nogent.	87
Mâneca.	90
Pe mare	95
<i>Pijama Party</i>	100
Debutant	104
Definitiv	107
Particulară	110
<i>The Last Touch</i>	112
Ispita	115
Mama	117
O diplomă și două certificate	121
Visul canadian	124
Actor	126
Mămăligă	128
Sâmbătă, 11 iulie	130
Duminică, 2 ianuarie	141
<i>Sacerdos barba facit</i>	152
Dana	153
Adeverința	157
Îndreptar	164
Țuica, salamul și ardelenii.	168
<i>E.R.</i>	170
<i>Blind date</i>	173

Iconar	175
Portretist.	179
<i>Dog sitting</i>	182
Poze de profil	185
Socoteală	187
Cocoșul	189
<i>Pouffe</i>	191
Primăvară	195
Romulus și Iulia	197
Dezrădăcinați	202

Ispita

Nu s-a putut abține, a venit îmbrăcată în rochie de mătase verde, mulată, cu tocuri înalte, iar peste păr și-a legat o eșarfă roșu-aprins. Se apropie cu pași mici și capul în pământ.

Desface palmele, le pune pe coapse și, cu două mișcări din umeri, își ridică puțin poalele. Se pune în genunchi înaintea mea. Am fălcile încleștate, nu mă așteptam la asta. Trebuie să-mi păstrez cumpătul, sunt obligat s-o ascult. Mult timp nu zice nimic, strâng buzele mai tare, n-am de gând să încep eu.

Șoptește ceva, mă aplec, șezutul de lemn scârțâie, ecoul zgârie liniștea.

— Iani, gata, a trecut atâta timp, încetează cu mascarada!

Inspir adânc, mirosul de Gucci Rush îl acoperă pe cel de cărbune ars și rășină.

Ah, parfumul ăsta pe care eu l-am descoperit, pe care eu i l-am dăruit. Închid pleoapele, îmi amintesc cum mă amețea când i-l inspiram de pe ceafă, de pe șani, de pe pântec. Scutur capul.

— S-a terminat, Iani, am divorțat, Sebastian a plecat, s-a mutat în State, suntem liberi, în sfârșit putem fi împreună.

— Nu, nu putem.

Mă apucă de gambă și-și lipește obrazul de rotulă. Materialul pantalonilor se umezește.

— Înțelege că te-am iubit, te iubesc, doar pe tine.

Am un nod în gât. O apuc de bărbie și-i ridic fața spre a mea. E palidă, dar nu atât de palidă cum a fost a lui Sebi când ne-a surprins. Goi și veseli. Și acum mă doare disprețul din privirea lui, și acum mă doare că nu m-a măcinat în pumni. N-aș fi ripostat, un gunoi ca mine n-avea dreptul nici măcar să miște brațele să se apere. Nefericitul a-nceput să vomite. O singură dată îl mai văzusem vomitând, când ne-am îmbătat prima oară, într-a zecea.

Mă uit în ochii ei până-mi văd imaginea răsturnată pe retină. Mi-e frică de ea, de mine, mă încrunt:

— Aia n-a fost iubire.

— A fost mai mult. Ce duci tu aici nu-i viață, e fugă. Nonsens. Locul tău e lângă mine.

— Locul meu e foarte departe de tine.

Șuieră două silabe, are o sămânță de nervi, de nerăbdare în voce:

— Ia-nis!

— Niciun Ianis, mă cheamă Inochentie.

Îmi îndrept spatele, afurisita de strană se vaietă.

— Domnul și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurările dragostei Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiica mea, și eu, nevrednicul duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

Fac semnul crucii peste creștetul ei și-mi retrag patrafirul.

Mama

— Ianisicule, maică-ta nu mă mai iubește!

Aveam 13 ani și până la vârsta aia nu-l văzusem vreodată pe tata plângând sau măcar trist. Și era neobișnuit de laconic, el, omul căruia nu-i tăcea niciodată gura. Ședeam amândoi în sufragerie, tuțu pe scaunul din capul mesei, cu o țigară tremurându-i între degete, eu pe unul din cele două fotolii mărunte, cu un genunchi ridicat sub bărbie.

— Adică?!

— Adică și-a găsit pe altcineva!

— Și?

— Cică se duce la dracu-n praznic!

Lacrimile formaseră două pârlăiașe care-i ocoleau dealurile obrazilor foarte roșii și coborau pe lângă mustăți și barbișon.

Din bucătărie se auzea zgomot de oale ciocnite, m-am ridicat și i-am luat tatei capul în brațe, tricoul mi s-a umezit în dreptul pieptului. Am ieșit și m-am uitat la mama din cadrul ușii bucătăriei, spăla vase și plângea și ea.

— Mamă?

Nu m-a privit, n-a zis nimic. Am șoptit:

— Eu mă duc pân-afară.

Când m-am întors aproape de miezul nopții, mama plecase.

*

— Băi, ești om fain, îmi place mult de tine, da' ești dus cu capu'! Eu nu mă-nham la aceeași căruță cu tine până nu-ți rezolvi problemele.

— Adică?

Puștoaica asta mi s-a băgat rău sub piele, isteată foc și frumoasă. N-a terminat de nici doi ani facultatea și deja-i psiholog practicant la Spitalul Județean, unde mai pui că are și cabinet particular în Centru. Când îmi zice să sar, întreb: „Cât de sus?”.

— Ca să fii în stare de-o relație serioasă, stabilă, cum să-ți spun, de-un *commitment* – că eu vreau copii cu tine, nuntă, tot tacâmul –, trebuie să-ți ierți mama și, dacă se poate, să reînveți s-o iubești.

Nu mai pufnesc cum fac de obicei când aud căcături freudiene, dar ridic din umeri a neputință:

— Păi, a bătrână e pe undeva prin Canada, fugită de pe vremea lu' Ceaușescu, cum naiba dau de ea?!

— Am săpat eu pe net în locul tău și am găsit-o.

Scoate din poșeta imensă o agendă stufoasă, din agendă o coală A4 împăturită și mi-o dă, o desfac și văd o poză cu o casă, dedesubt o bucată de hartă, ambele imprimare de pe Google Maps.

*

474, Wellesley Street East, Old Toronto. Mă uit la foaia șifonată din mână, mă uit la casa de peste drum,

din cărămidă goală, veche, cu arțar în grădinița din față, mda!, asta e. Stau ore în șir în stradă, sprijinit de mașina închiriată, și nu îndrăznesc să urc cele câteva trepte de lemn și să bat la ușa cu vitralii de la intrare. Fumez țigară de la țigară. Nu știu ce să-i zic exact, „săru-mâna, mamă, sunt eu, Iani! Am venit să ne-mpăcăm!“ sună ca-n telenovele. Mi-am încropit în minte câteva scenarii în lungul zbor cu avionul, dar acum nimic nu-mi pare potrivit. Sunt obosit, foarte obosit. Mă hotărâsc să revin mâine. Plec la hotel.

Și iată-mă, a doua zi pe la amiază, în același loc, mai proaspăt, cu barba pieptănată și părul strâns în coadă, cu hainele călcate, strâng din măsele, dar tot nu pot să fac cei câțiva pași și stau ca nătărăul așezat pe capotă. Mă gândesc și la ea, sărmana, să nu pățească ceva, să nu facă vreun stop cardiac. Pe la două, un Jeep oprește în fața casei și din el coboară o tânără, femeia deschide portiera din spate, o fetiță sare afară și aleargă la ușa mea. Bate cu pumnișorii. Ușa se deschide și o femeie în vârstă iese în lumina soarelui puternic. Lasă fetița înăuntru, dă să intre și ea, dar se răsucește, își pune mâna streășină la ochi și se uită lung la mine. Inima îmi bubuie în gât. E ea! Mama! Are aceeași frizură, cu păr scurt, buclat, acum alb și e la fel de slabă. Ridic pe jumătate brațul, să-i fac semn, nu mă vede, au intrat. Gata, m-am hotărât, însă aș vrea să o prind singură, o să aștept să plece femeia tânără, dup-aia încerc. Să fie sora mea?

Minutele trec, nu mai am răbdare, îmi iau inima în dinți și-mi dau jos fundul de pe capotă, arunc țigara fumată pe jumătate și o strivesc sub călcâi. O mașină de poliție rulează ușor spre mine, pune frână, doi polițiști

solizi, un el și o ea, coboară, polițista se apropie. Cât de discret pot, încerc să ascund, împingând cu talpa, mucerile de țigară în dosul roții. Am auzit că amenzile-s uriașe.

Ochii tipei sunt ascunși de ochelari opaci de soare, gura dreaptă, fără buze, îmi cere:

— Actele, vă rog!

I le dau, le răsfoiește, nu mi le dă înapoi. Între timp, polițistul a ajuns și el lângă mine, ține o palmă-n șold:

— Veniți cu noi până la circă! Am primit o reclamație, doamna de la 474 – îmi arată casa mamei cu degetul mare peste umăr – vă acuză că, de câteva zile, o urmăriți.